

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2180/2022
14.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Споменке Зарић, председника већа, Добриле Страјина, Весне Субић, Драгане Миросављевић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог Здравствени центар Врање, кога заступа Државно правобранилаштво, одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1351/22 од 30.03.2022. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1351/22 од 30.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1351/22 од 30.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 359/21 од 15.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу изостале зараде за период од 26.07.2016. године до 21.11.2019. године, исплати појединачне одређене износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину исплати износ од 16.785,11 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2017. годину исплати износ од 35.226,88 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2018. године до исплате и за 2018. годину износ од 38.042,14 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2019. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца, за период од 26.07.2016. године до 13.08.2018. године, на досуђене износе изгубљене зараде из става првог изреке, уплати код РФ ПИО, филијала у Врању, порезе и доприносе за обавезно социјално и здравствено осигурање, према стопи важећој на дан уплате, да сачини прописане обрасце и достави их надлежном фонду ПИО, филијала у Врању. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 128.062,02 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1351/22 од 30.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртом и одлука о трошковима поступка садржана у ставу петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име изгубљене зараде и неискоришћеног годишњег одмора. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права у ревизији се не наводе одлуке Врховног касационог суда у којима би било супротно пресуђено. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 04.12.2019. године, а означена вредност предмета спора је 686.550,05 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела потраживања правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Споменка Зарић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић